

Nr 208.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med anhållan om riksdagens yttrande angående vissa av Internationella arbetsorganisationens konferens år 1945 vid dess tjugosjunde sammanträde fattade beslut; given Stockholms slott den 8 mars 1946.

Under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över socialärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed anhålla om riksdagens yttrande angående vissa i nämnda protokoll omförmälda, av den Internationella arbetsorganisationens konferens år 1945 vid dess tjugosjunde sammanträde fattade beslut.

GUSTAF.

Gustav Möller.

*Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen å Stockholms slott den 8 mars 1946.*

N ä r v a r a n d e:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, QUENSEL, GJÖRES, ERLANDER, DANIELSON, VOUGT, MYRDAL, ZETTERBERG, NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, MOSSBERG.

Efter gemensam beredning med ministern för utrikes ärendena anmäler chefen för socialdepartementet, statsrådet Möller, vissa av den Internationella arbetsorganisationens konferens år 1945 vid dess tjugosjunde sammanträde fattade beslut samt anför.

I det såsom bilaga till propositionen nr 58 till innevarande års riksdag fogade utdraget av statsrådsprotokollet över socialärenden den 25 januari 1946 uttalade jag, att jag beträffande vissa av de vid ifrågavarande konferens fattade besluten hade för avsikt att sedermera hemställa om att för årets riksdag proposition framlades med anhållan om riksdagens yttrande. Ett av de under punkt IV på konferensens dagordning (intagen å s. 2 i oförmälda proposition) fattade besluten var emellertid av så brådskande natur och så speciell karaktär, att jag ansåg mig böra påkalla, att i en särskild proposition riksdagens samtycke till ratificering redan angivna dag inhämtades. Med nämnda uttalande åsyftades en vid konferenssammanträdet enhälligt antagen »Akt angående ändringar i Internationella arbetsorganisationens stadga».

I anslutning till vad jag sålunda uttalat, får jag nu anmäla vissa andra vid konferenssammanträdet fattade viktigare beslut. Av dessa är endast ett av beskaffenhet att i enlighet med föreskrifterna i art. 19 i Internationella arbetsorganisationens stadga böra underställas riksdagen, nämligen rekommendationen angående socialpolitisk minimistandard i icke-självständiga områden (tilläggsbestämmelser). Texten till ifrågavarande rekommendation torde i svensk översättning få fogas såsom bilaga till denna proposition.

Emellertid fattades vid konferensen ytterligare två beslut, vilka, ehuru de erhöillo formen av resolutioner, dock synas mig vara av sådan vikt, att även dessa böra bringas till riksdagens kännedom. Jag åsyftar härmed *dels* resolutionen angående uppehållandet av en hög och jämn sysselsättningsnivå under industriens återhämtnings- och omställningsperiod *dels ock* resolutionen angående skydd för barn och unga arbetare. Jämväl dessa resolutioner torde i svensk översättning få fogas såsom bilagor till denna proposition.

Delegationen för det internationella socialpolitiska samarbetet har i ett den 2 mars 1946 avgivet yttrande över ovannämnda vid Internationella arbetskonferensens 27:e sammanträde fattade beslut anfört bland annat följande.

Rekommendationen angående socialpolitisk minimistandard i icke-självständiga områden (tilläggsbestämmelser) torde icke påkalla annan åtgärd från svensk sida än en förklaring, att i rekommendationen föreslagna åtgärder saknade tillämpning på svenska förhållanden.

Vad anginge de båda resolutionerna torde däri framlagda synpunkter och förslag lämpligen böra — i den mån så ej redan skett — tagas under övervägande vid det pågående sociala reformarbetet inom vårt land.

Till vad delegationen för det internationella socialpolitiska samarbetet sålunda anfört kan jag ansluta mig. Vad beträffar rekommendationen angående socialpolitisk minimistandard i icke-självständiga områden (tilläggsbestämmelser), saknar densamma givetvis omedelbart intresse för Sveriges vidkommande, men jag anser mig likväl böra framhålla, att det icke är utan sin moraliska betydelse, att Internationella arbetsorganisationens strävanden på ifrågavarande betydelsefulla område vinna stöd från alla organisationen tillhörande stater.

Såvitt angår de båda resolutionerna har i dessa otvivelaktigt givits uttryck åt synpunkter, vilka kunna vara värda beaktande även vid den svenska sociala och ekonomiska politikens utformning. Jag har följaktligen för avsikt att föranstalta om att ifrågavarande resolutioner bringas till de myndigheters eller utredningsorgans kännedom, vilka därav beröras.

Under åberopande av vad jag i det föregående anfört får jag hemställa,

att Kungl. Maj:t måtte till riksdagen avlåta proposition med anhållan om riksdagens yttrande angående omförmälda, av Internationella arbetsorganisationens konferens år 1945 vid dess tjugosjunde sammanträde fattade beslut.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen förordnar Hans Maj:t Konungen, att proposition i ämnet av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar skall avlåtas till riksdagen.

Ur protokollet:

Bengt Söderqvist.

Rekommendation (nr 74) angående socialpolitisk minimistandard i icke-självständiga områden (tilläggsbestämmelser).

Internationella arbetsorganisationens generalkonferens, vilken av styrelsen för Internationella arbetsbyrån sammankallats till Paris och där samlats den 15 oktober 1945 till sitt tjugosjunde sammanträde och beslutat antaga vissa förslag angående den socialpolitiska minimistandarden i icke-självständiga områden (tilläggsbestämmelser), vilken fråga utgör den femte punkten på sammanträdets dagordning, samt beslutat, att dessa förslag skola taga form av en rekommendation,

antager denna, den femte dagen i november månad år nittonhundrafyrtiofem följande rekommendation, vilken skall benämnas »rekommendationen angående socialpolitik i icke-självständiga områden (tilläggsbestämmelser), 1945» [Social Policy in Dependent Territories Recommendation (Supplementary Provisions), 1945].

Då kapitel XI i Förenta Nationernas stadga, vilket utgör deklARATIONEN angående icke-självständiga områden, fastslår principen om att tillgodoseendet av invånarnas i sådana territorier intressen är ett önskemål av största vikt samt ålägger moderlandet såsom en helig plikt att garantera politiskt, ekonomiskt, socialt och kulturellt framåtskridande för befolkningen inom dessa områden, och

då Internationella arbetskonferensen den 12 maj 1944 vid sitt tjugosjätte sammanträde antog en rekommendation angående socialpolitisk minimistandard i icke-självständiga områden, och

då det är önskvärt att sörja för tillämpningen inom icke-självständiga områden av miniminormer, som komplettera de år 1944 antagna, antager konferensen efterföljande rekommendation:

1. Varje medlem av Internationella arbetsorganisationen, som är ansvarig för ett icke-självständigt område, bör vidtaga alla åtgärder inom sin kompetens för att inom sådant område säkerställa en effektiv tillämpning av den minimistandard, som anges i bilagan till denna rekommendation, och bör särskilt förelägga behörig myndighet eller behöriga myndigheter denna rekommendation för att den i nämnda bilaga angivna minimistandarden må förverkligas inom området.

2. Varje medlem av organisationen bör, om den godkänner denna rekommendation, snarast möjligt delgiva direktören för Internationella arbetsbyrån detaljerade uppgifter rörande de åtgärder, som vidtagits för att i varje område, för vilket medlemmen i fråga är ansvarig, förverkliga i bilagan angiven minimistandard och därefter, i enlighet med vad styrelsen må komma att bestämma, till Internationella arbetsbyrån avgiva rapport rörande de åtgärder, som vidtagits för rekommendationens genomförande.

3. Den i bilagan till denna rekommendation angivna standarden skall betraktas såsom minimistandard, vilken icke inskränker eller eljest inverkar på förpliktelsen att tillämpa den högre standard, som åligger medlem av

organisationen enligt organisationens stadga eller internationell konvention, som medlemmen må ha ratificerat, och bör i intet fall tolkas eller tillämpas så, att den inskränker det skydd, som enligt gällande lagstiftning tillkommer därav berörda arbetare.

Bilaga.

Avdelning 1. Löner och sparande.

Artikel 1.

1. Ett av målen för socialpolitiken skall vara att främja utvecklingen av kollektivavtalssystem, varigenom minimilönesatser må kunna fastställas efter förhandlingar mellan arbetsgivar- och arbetarorganisationer.

2. I alla sådana fall, då vederbörande myndighet har anledning antaga, att arbetarnas organisationer icke nått en utveckling, som är erforderlig för att sätta dem i stånd att på jämlik fot förhandla med arbetsgivarnas organisationer, skola särskilt kvalificerade personer utses att biträda arbetarna under förhandlingarna genom att gå dem till handa med upplysningar och råd samt vid behov handla å deras vägnar. Dessa åtgärder skola vidtagas och valen ske efter samråd med yrkesinspektionen, där sådan finnes anordnad. Sålunda utsedda personer skola ock med råd och anvisningar biträda vid arbetarorganisationernas grundade.

Artikel 2.

1. Där ett effektivt system för fastställande av minimilöner genom kollektivavtal saknas, skall ett offentligt organ upprättas och vidmakthållas, som har att fastställa minimilönesatser för arbetare.

2. Sålunda fastställda minimilönesatser skola grundas på principen om lika lön för män och kvinnor för samma arbete.

3. Representanter för vederbörande arbetsgivare och arbetare, däri inbegripna representanter för deras respektive organisationer, där sådana finnas, skola medverka vid fastställandet av minimilöner på sätt och i den utsträckning — i varje fall dock till lika antal och på samma villkor — som må bliva bestämt av vederbörande offentliga organ.

4. Av det offentliga organet fastställda minimilönesatser skola vara bindande för därav berörda arbetsgivare och arbetare och icke utan uttryckligt medgivande av organet kunna sänkas genom överenskommelse mellan arbetsgivare och arbetare.

5. Erforderliga åtgärder skola vidtagas för att garantera dels att därav berörda arbetsgivare och arbetare erhålla kännedom om gällande minimilönesatser, dels ock att de löner som utbetalas icke äro lägre än de tillämpliga lönesatserna.

6. Varje arbetare, på vilken minimilönesatserna äro tillämpliga, och som erhållit en lön, understigande dessa lönesatser, skall äga att på rättslig väg utfå resterande belopp inom tid, som må bliva bestämd av det offentliga organet.

Artikel 3.

1. Erforderliga åtgärder skola vidtagas för att garantera, att intjänta löner vederbörligen utbetalas, och skola arbetsgivarna åläggas att föra register över utbetalda löner, att giva arbetarna intyg över utbetalda löner samt att vidtaga andra lämpliga åtgärder för att underlätta erforderlig kontroll.

2. Lönen skall i regel utbetalas kontant och direkt till varje arbetare.

3. Såvida icke lokal sedvänja, som arbetarna önska bibehålla, till annat föranleder, skall lönen utbetalas regelbundet med sadana intervaller som äro ägnade att minska risken för lönetagarnas skuldsättning.

4. Därest kost, bostad, kläder och andra förnödenheter eller tjänster ingå i lönen,

skall vederbörande myndighet vidtaga alla erforderliga åtgärder för att noga kontrollera deras tillräcklighet och kontanta värde.

5. Alla erforderliga åtgärder skola vidtagas för att

- a) upplysa arbetarna om deras rättigheter med avseende å lönen;
- b) förhindra varje icke medgivet avdrag å lönen; och
- c) begränsa de belopp, som må avdragas från lönen såsom ersättning för däri ingående förnödenheter och tjänster, till det faktiska värdet av desamma.

Artikel 4.

1. Frivilligt sparande i skilda former bland löntagare och självständiga företagare skall uppmuntras.

2. De högsta belopp av lönen, som må förskottsvis utbetalas, ävensom sättet för återbetalande av förskott skola bestämmas av vederbörande offentliga organ.

3. Vederbörande organ skall begränsa det löneförskott, som må utbetalas till en arbetare, vilken vunnit anställning från annat territorium. Beloppet av sådant förskott skall noga angivas för arbetaren. Därest utbetalat förskott överstiger det av vederbörande organ fastställda, skall desamma icke kunna lagligen återfordras.

4. Alla erforderliga åtgärder skola vidtagas för att skydda löntagare och självständiga företagare mot ocker, särskilt sådana åtgärder, som syfta till begränsning av låneräntorna, genom kontroll av långivarnas verksamhet och vidgade möjligheter till lån för legitima ändamål genom kooperativa kreditorganisationer eller andra institutioner under offentlig kontroll.

Artikel 5.

1. Därest anordningar för innehållande av lön vidtagits eller komma att vidtagas, skola

a) reglerna för och tillämpningen av desamma kontrolleras av vederbörande organ, och särskilt skola arbetsgivarna, därest medlen icke finnas vara placerade på tillfredsställande sätt, anmodas att ställa säkerhet för ingångna förpliktelser;

b) representanter för löntagarna, däri inbegripna representanter för deras organisationer, där sådana finnas, medverka vid administreringen av dylikt lönesystem.

2. Ett av målen för socialpolitiken skall vara, att, så snart den ekonomiska utvecklingen inom ett område det tillåter, successivt avskaffa nämnda anordningar och införa ett tjänstepensionsväsen, till vilket regeringen eller arbetsgivarna eller båda dessa tillsammans med arbetstagarna lämna bidrag, utan att andra vidtagna åtgärder av liknande innebörd därav röna inverkan.

Artikel 6.

1. Ett av målen för socialpolitiken skall vara att effektivt fastslå principen om lika lön för likvärdigt arbete i en och samma verksamhet eller företag samt att förhindra olika behandling av arbetare på grund av ras, religion eller kön, såvitt avser arbetstillfällen, befordran eller lönesatser.

2. Alla rimliga åtgärder skola vidtagas för att minska sådana skiljaktigheter i lönesatser, vilka äro att hänföra till olika behandling på grund av ras, religion eller kön, genom att höja lönesatserna för de lägre betalda arbetarna.

3. Arbetare, som utifrån vinna anställning inom ett icke-självständigt område, må kunna tillförsäkras lönetillägg för att bestrida sådana personliga utgifter och utgifter för familjen, vilka föränlidas av anställningen utom hemorten.

Avdelning 2. Arbetarna och jordbrukspolitiken.

Artikel 7.

I syfte att öka produktionskapaciteten och förbättra den jordbrukande befolkningens levnadsstandard skall vederbörande myndighet överväga följande åtgärder:

- a) undanröjande i möjligaste mån av orsakerna till kronisk skuldsättning;
- b) kontroll över att överlåtelse av jordbruk till icke-jordbrukare medgives endast i sådana fall, då den överensstämmer med territoriets intresse;
- c) övervakning av arrende- och arbetsvillkor för att garantera arrendatorer och arbetare högsta möjliga levnadsstandard och skälig andel i den vinst, som må förändras av förbättringar i produktionsresultat eller prisnivå.

Avdelning 3. Social trygghet.

Artikel 8.

Lagbestämmelser skola snarast möjligt meddelas rörande utbetalning av ersättning åt anställda vid arbetsförmåga, förorsakad av olycksfall, som inträffat till följd av eller under anställningen, ävensom åt oförsörjda efterlevande, då olycksfallet medfört den anställdes död, samt rörande sjukvård åt personer, som skadats genom olycksfall. Dessa bestämmelser skola hava följande innebörd:

- a) Vid arbetsförmåga skall ersättning utgå senast från femte dagen efter olycksfallet, men om arbetsförmågan varar mer än fyra veckor skall ersättning utgå från första dagen för arbetsförmågans upphörande;
- b) alla rimliga åtgärder, som de lokala förhållandena medgiva, skola vidtagas för att så snabbt som möjligt återställa en skadad arbetares förvärvsförmåga;
- c) där icke annorlunda stadgas, skola kostnaderna för ersättningen bäras av arbetsgivaren men bära snarast och i vidast möjliga utsträckning täckas av ett obligatoriskt försäkringssystem utan vinstsyfte;
- d) lagstiftning och förfaringsätt med avseende å ersättning skola präglas av största möjliga enkelhet; det skall åligga en tjänsteman att tillse, att skadade arbetare erhålla den ersättning, vartill de äro berättigade, och ersättningskrav skola prövas genom en summarisk procedur med undvikande av onödiga formaliteter.

Artikel 9.

Därest skadan leder till varaktig arbetsförmåga av allvarlig art eller döden, skall ersättningen till arbetaren eller hans rättsinnehavare utgå i form av periodiska utbetalningar; dock att ersättningen må helt eller delvis kunna utgå med ett engångsbelopp, om vederbörande myndighet finner detta tillrädligt eller saknar möjlighet att ägna periodiska utbetalningar erforderlig kontroll. Eftersträvas skall emellertid att låta systemet med engångsbelopp ersättas av periodiska utbetalningar.

Artikel 10.

Bestämmelserna i artiklarna 8 och 9 skola, där så befinnes lämpligt, tillämpas även i fråga om ersättning vid yrkessjukdomar.

Artikel 11.

1. In- och utländska arbetare skola tillförsäkras lika behandling med avseende å ersättning vid olycksfall i arbete samt vid yrkessjukdomar.

2. Utländska arbetare, som äro berättigade till nu ifrågavarande ersättning och som återvända till sitt hemland, skola vara bibehållna vid den rätt till sådan ersättning, som skulle ha tillkommit dem, därest de kvarstannat i anställningsom-

rådet. Därest utbetalningarna äro periodiska, skola de även i fortsättningen utgå på samma sätt eller ock utbytas mot ett engångsbelopp.

Artikel 12.

1. Ett av målen för socialpolitiken skall vara att i områden, där det övervägande antalet arbetare normalt förtjänar sitt uppehälle såsom löntagare, införa obligatoriskt försäkringsskydd för löntagarna och av dem ekonomiskt beroende anhöriga avseende sjukdom, havandeskap, ålderdom och dödsfall ävensom arbetslöshet. Så snart erforderliga förutsättningar äro för handen, skola åtgärder i detta syfte vidtagas.

2. Ett av målen för socialpolitiken skall vara att genom obligatorisk sjuk- och moderskapsförsäkring tillhandahålla vårdbehövande och av dem ekonomiskt beroende anhöriga sjukvård, såvida sådan icke annorledes beredes på allmän bekostnad.

Avdelning 4. Arbetsförmedling.

Artikel 13.

1. Där sysselsättning och migration så påkalla, skall avgiftsfri arbetsförmedling anordnas.

2. Där förflyttningen av arbetskraft så kräver, skola väl utrustade rastställen tillhandahållas av vederbörande myndighet.

3. Alla anordningar, som av arbetsgivarsammanslutningar eller av organiserade arbetare må vidtagas för arbetsförmedling samt för arbetarnas bästa vid färder till eller från anställningen, skola vara kostnadsfria för arbetarna samt noggrant kontrolleras av vederbörande myndighet.

Avdelning 5. Arbetstid och semester.

Artikel 14.

1. Den högsta tillåtna arbetstiden i industri- och handelsföretag skall fastställas av vederbörande myndighet.

2. Såvitt möjligt skall den högsta tillåtna arbetstiden i jordbruksföretag fastställas av vederbörande myndighet.

3. De rapporter, som i enlighet med punkt 2 i denna rekommendation skola tillställas Internationella arbetsbyrån, skola innehålla fullständiga uppgifter rörande de åtgärder, som vidtagits för reglering av arbetstiden, däri inbegripna uppgifter om föreskrivna begränsningar i arbetstidens längd, bestämmelser om minimiperioder av oavbruten vila, särskilda begränsningar vid ohälsosamt, farligt eller tungt arbete, särskilda anordningar för speciella arbeten, medgivna undantag för säsongbetonad anställning samt sättet för regleringens genomförande.

Artikel 15.

1. I industri- och handelsföretag anställda arbetare skola under varje period av sju dagar åtnjuta en sammanhängande viloperiod, omfattande minst tjugofyra timmar; till grund för beräkningen av viloperioden må dock läggas en längre arbetsperiod, därest detta har stöd i sedvänja.

2. Enahanda bestämmelser om veckovila skola så snart som möjligt utsträckas till att gälla även jordbruksföretag med de modifikationer, som må finnas nödvändiga med hänsyn till produktionens krav.

3. Viloperioden skall om möjligt infalla samtidigt för hela personalen vid ett företag samt förläggas på sådant sätt, att den sammanfaller med arbetarnas sedvanemässiga vilodag.

4. Vederbörande myndighet må, då så finnes påkallat, medgiva undantag från vad nu angivits. Övertidsarbete skall kompenseras med avsevärt högre lön än den gängse, därest arbetet inkräftar på viloperioden.

Artikel 16.

1. Så snart som möjligt skola bestämmelser meddelas, enligt vilka i industri- och handelsföretag anställda arbetare berättigas till en årlig semester om minst tolv arbetsdagar efter ett års i huvudsak stadigvarande anställning. Därest anställningen upphör efter sex månader av annan anledning än dåligt uppförande från arbetarens sida, skall han i stället för semester äga rätt till ersättning, svarande mot den fullgjorda anställningstiden.

2. Ett av målen för socialpolitiken skall vara att, där så är möjligt, fastslå, att i jordbruksföretag anställda arbetare skola efter ett års i huvudsak stadigvarande anställning vara berättigade till årlig semester om minst tolv arbetsdagar. Därest anställningen upphör efter sex månader av annan anledning än dåligt uppförande från arbetarens sida, skall han i stället för semester äga rätt till ersättning, svarande mot den fullgjorda anställningstiden.

3. Därest arbetsplatsen är belägen på avsevärt avstånd från arbetarens hem, må den årliga semestern om tolv arbetsdagar ersättas med en semester, som beräknas på längre period.

4. Därest arbetet fullgöres å annan ort än hemorten och anställning eller rekrytering ägt rum därstädes, skola alla rimliga åtgärder vidtagas för att underlätta för arbetaren att under semestern besöka hemorten.

Artikel 17.

Därest vederbörande myndighet finner, att arbetstid, veckovila eller årlig semester äro tillfredsställande reglerade genom kollektivavtal eller beslut, som omfattar huvuddelen av arbetarna, må genom sådant avtal eller beslut bestämmelserna i denna avdelning anses uppfyllda.

Avdelning 6. Yrkesinspektörs befogenheter.

Artikel 18.

1. Av vederbörande myndighet utsedda, befullmäktigade inspektörer skola äga i lag fastslagen rätt att för utövande av sina åligganden:

a) vid varje tid på dygnet besöka och inspektera arbetsplatser, där de ha grundad anledning antaga, att personer, som åtnjuta lagens skydd, äro anställda;

b) under dagen äga tillträde till varje arbetsställe, som enligt vad de ha grundad anledning antaga är hänförligt till företag eller del av sådant under deras kontroll;

c) utfråga varje i företaget anställd person, antingen i enrum eller i vittnens närvaro, eller begära upplysningar av annan person, vars vittnesmål må finnas vara av värde;

d) kräva tillgång till register eller handlingar, vilka skola föras enligt de bestämmelser, som reglera arbetsförhållandena.

2. Innan inspektören lämnar företaget, skall han om möjligt underrätta arbetsgivaren eller dennes representant om sitt besök, såvida han icke anser detta vara menligt för uppdragets utförande.

Avdelning 7. Förlikning.

Artikel 19.

1. Alla åtgöranden för undersökning och biläggande av tvister mellan arbetsgivare och arbetare skola präglas av största möjliga enkelhet.

2. Arbetsgivare och arbetare skola uppmuntras att söka rättvisa avgöranden av tvister genom förlikning utan hänvändelse till domstol. För detta ändamål skola alla rimliga åtgärder vidtagas för att konsultera representanter för arbetsgivarnas och arbetarnas organisationer samt knyta dem till förlikningsverksamheten.

3. Vid nu angivna ordning skall det ankomma på offentliga tjänstemän att undersöka tvisterna, söka främja förlikning samt förhjälpa parterna till ett rättvist avgörande. Om möjligt skola dessa tjänstemän vara särskilt utvalda för uppgifterna i fråga.

Avdelning 8. Hygien och säkerhet i arbetet.

Artikel 20.

1. Minimivillkor skola föreskrivas till skydd för arbetarnas hälsa, säkerhet och trivsel i industri- och andra företag, där maskinella anordningar eller verksamhetens art eljest så göra nödvändigt.

2. Från utlandet importerade maskiner skola utrustas med de skyddsanordningar, som äro föreskrivna i importlandet. Om vederbörande myndighet i importlandet icke givit föreskrifter om erforderliga skyddsanordningar beträffande importerade maskiner, skola dessa utrustas med de i tillverkningslandet föreskrivna anordningarna.

3. I största möjliga utsträckning skola skyddsanordningar vidtagas i samband med maskinens konstruktion.

Artikel 21.

1. Tillämpning inom icke-självständiga områden av bestämmelserna i konventionen angående skydd mot olycksfall för arbetare, sysselsatta med lastning eller lossning av fartyg (reviderad år 1932) bör övervägas, särskilt såvitt avser större hamnar ävensom alla platser, där nya anordningar installeras för i- eller urlastning av fartyg, vare sig dessa ligga i docka, vid boj eller för ankar.

2. Stater, som ha ansvaret för sådana icke-självständiga områden, där hamnar finnas, böra, om så icke redan skett, överväga önskvärdheten av en ratificering av nämnda konvention.

Artikel 22.

Snarast möjligt skall föreskrift meddelas av innebörd, att varje kolli eller föremål med en bruttovikt av ettusen kilogram eller däröver, vilket för befördran avlämnas inom de territoriella gränserna och är avsett att transporteras å hav eller inre vattenväg, skall före ombordtagandet förses med uppgift om bruttovikt, tydligt och varaktigt angiven.

Artikel 23.

1. För att garantera genomförandet av ändamålsenliga säkerhetsåtgärder till förekommande av olyckshändelser och sjukdomar böra följande principer tillämpas:

a) vederbörande myndighet skall underrättas om alla olyckshändelser, och en av de viktigaste uppgifterna för de av myndigheten utsedda inspektörerna bör vara att verkställa undersökningar rörande inträffade olyckshändelser, särskilt allvarliga eller ofta förekommande sådana, i syfte att utröna, på vad sätt de må kunna förebyggas;

b) inspektörerna skola lämna arbetsgivar- och arbetarorganisationerna upplysningar och råd beträffande ändamålsenliga åtgärder för hygien och säkerhet;

c) inspektörerna skola främja samarbete mellan arbetsgivare, företagsledning och arbetare för utvecklande av personlig försiktighet, skyddsåtgärder och skyddsutrustning;

d) inspektörerna skola verka för att hälso- och skyddsåtgärder förbättras och fullkomnas genom systematiskt studium av frågor rörande företagens tekniska utrustning, undersökningar av hälso- och säkerhetsproblem och andra åtgärder.

2. I områden, där man föredrager en fristående organisation för olycksfallsförsäkring och förebyggande av olycksfall och ohälsa i arbetet, böra jämväl för tjänstemännen inom en sådan organisation ovannämnda principer vara vägledande.

Avdelning 9. Upplysningsverksamhet.

Artikel 24.

Det åligger vederbörande myndighet att ansvara för att arten och innebörden av de åtgärder, som vidtagits i enlighet med föregående artiklar ävensom artiklarna i rekommendationen angående socialpolitik i icke-självständiga områden, 1944, bringas till allmän kännedom bland arbetarna och deras familjer samt arbetsgivarna. Där arbetar- och arbetsgivarorganisationer finnas, skola dessa tagas i anspråk för att till intresserade parter sprida upplysning härom. Om möjligt skola upplysningarna förmedlas på landets språk eller dialekt.

Avdelning 10. Definitioner och tillämpningsområde.

Artikel 25.

I det föregående förstås med

a) uttrycket »jordbruksföretag» även samtliga arbetsprocesser i företaget för konservering och distribution av företagets jordbruksprodukter, såvida icke dessa processer lämpligen betecknas såsom utgörande del av ett industriellt företag;

b) uttrycket »handelsföretag»

1) affärsföretag och kontor, däri inbegripet företag, vars rörelse helt eller huvudsakligen består i försäljning, köp, distribution, försäkring och förvaltning av gods, förmedling av lån eller uppdrag av vad slag det vara må;

2) anstalter för behandling eller vård särskilt av äldre, invalider, sjuka eller fattiga;

3) hotell, restauranger, pensionat, klubbar, kaféer och andra näringsställen;

4) teatrar och offentliga nöjeslokaler samt

5) varje företag, som till sin art är jämförligt med de här ovan under 1), 2), 3) och 4) angivna;

c) uttrycket »industriföretag»

1) företag, i vilka varor tillverkas, ändras, rengöras, repareras, dekoreras, fullbordas, förberedas för försäljning eller förstöras eller i vilka material förärbettas, däri inbegripna företag för skeppsbyggnad ävensom för framställning, omvandling eller överförande av elektrisk kraft, för produktion eller distribution av gas eller drivkraft av något slag, för rening och distribution av vatten samt för värmeberedning;

2) företag, som avse uppförande, ombyggnad, underhåll reparation, förändring eller förstöring av byggnader, järnvägar, spårvägar, flygplatser, hamnar, dockor, pirar, anläggningar till skydd mot översvämning eller kustens söndervittring, kanaler, anläggningar för sjöfart, inrikes sjöfart inbegripna, samt flygtrafik, vägar, tunnlar, broar, viadukter, kloaker, brunnar, institutioner för irrigation och dränering, anläggningar för tele-kommunikation (telefon, telegraf, radio), anläggningar för framställning och distribution av elektrisk kraft och gas, oljeledningar och vattenverk eller liknande anläggningar ävensom företag med uppgift att förbereda dylika anläggningar eller installationer;

3) gruvor, stenbrott och andra företag för utvinning av material ur jorden;

4) företag för transport av personer och varor med undantag av transporter för

hand, för den händelse dessa företag ej äro att betrakta såsom delar av ett jordbruks- eller handelsföretags verksamhet:

d) uttrycken »jordbruksföretag», »handelsföretag» och »industriföretag» såväl offentliga som enskilda företag.

Artikel 26.

Vederbörande myndighet må genom i förväg utfärdade föreskrifter från tillämpningen av bestämmelserna i denna bilaga undantaga företag eller fartyg, beträffande vilka på grund av deras beskaffenhet eller storlek en tillräckligt effektiv övervakning icke är möjlig.

Resolution angående uppehållandet av en hög och jämn sysselsättningsnivå under industriens återhämtnings- och omställningsperiod.

Då Förenta Nationernas stadga, i syfte att skapa den stabilitet och det välstånd, som äro nödvändiga för fredliga och vänskapliga förbindelser mellan nationerna, grundade på respekten för principen om folkens likställighet och självbestämmanderätt, föreskriver, att Förenta Nationerna skola främja, bland annat, förbättrad levnadsstandard och hög och jämn sysselsättningsnivå samt utveckling och framåtskridande på det ekonomiska och sociala området; och

då den Internationella valutafondens statuter föreskriva, att en av fondens uppgifter är »att underlätta världshandelns expansion och harmoniska utveckling och härigenom bidra till att befordra och upprätthålla en hög nivå av sysselsättning och realinkomst samt utveckla alla medlemsstaters produktionsmedel, såsom ett av den ekonomiska politikens främsta mål»; och

då den Internationella investeringsbankens statuter föreskriva, att en av bankens uppgifter är att främja det internationella varuutbytets harmoniska utveckling på lång sikt och att genom åtgärder, ägnade att befordra internationella investeringar, avsedda för utvecklingen av medlemmarnas produktionsmedel, upprätthålla jämvikt i betalningsbalansen mellan olika länder och härigenom bidra till att inom medlemsstaterna förbättra produktivitet, levnadsstandard och arbetsvillkor; och

då Internationella arbetsorganisationens konferens genom Philadelphiadeklarationen erkänt sig vara högtidligen förpliktad att i alla jordens länder främja sådana åtgärder, som äro ägnade att förverkliga en hög och jämn sysselsättning och förbättrad levnadsstandard samt att stödja alla åtgärder rörande löner och inkomster, arbetstid och arbetsvillkor i övrigt, som vidtagas i akt och mening att tillförsäkra alla en rättvis andel av framåtskridandets vinster och tryggt existensminimum för alla anställda, som äro i behov av dylikt stöd; och

då konferensen genom antagandet av Philadelphiadeklarationen tillika fastslagit, att alla människor oavsett ras, religion eller kön äga rätt att verka för sin materiella välfärd och sin andliga utveckling i frihet och värdighet, i ekonomisk trygghet och likställighet och att huvudmålet för såväl nationell som internationell politik skall vara att skapa förhållanden, som göra detta möjligt; och alldenstund konferensen vidare hävdad, att det åvilar Internationella arbetsorganisationen att mot denna bakgrund pröva och överväga alla internationella handlingsprogram och åtgärder på det ekonomiska och finansiella området; och

då konferensen vid sitt tjugosjätte sammanträde 1944 antagit rekommendationerna angående reglering av sysselsättning vid övergången från krig till fred, angående arbetsförmedling, angående nationell planering av offentliga arbeten samt angående beredande av ekonomisk trygghet åt demobiliserade och från krigsindustrien avskedade personer, vilka rekommendationer föreslå åtgärder, avsedda att underlätta återanställningen av personer, som hemförlovats från krigsmakten eller avskedats

från krigsindustrien, ävensom av personer, vilkas normala sysselsättning lidit avbräck till följd av kriget eller fientlig verksamhet eller genom motstånd mot fienden eller mot av fienden kontrollerade myndigheter, och omfattande bland annat anstalter för att i förväg införskaffa uppgifter angående krigsmaktens demobilisering, industriens demobilisering och omställning, efterfrågan på arbete och arbetskraft, yrkesvägledning, utbildnings- och omskolningsprogram, arbetskraftens rörlighet, sysselsättningen av kvinnor, minderåriga och invalider, regleringen av anställningsförhållandena inom vissa industrier, arbetsförmedling, nationell planering av offentliga arbeten samt beredandet av ekonomisk trygghet åt personer, som hemförlovats från krigsmakten eller därmed jämställd tjänst eller avskedats från krigsindustrien; och

då uppehållet av en hög och jämn sysselsättning under industriens återhämtnings- och omställningsperiod också kräver lämpliga handlingsprogram beträffande sådana fragor som investering, konsumtionsutgifter, de internationella kapitalförelserna och världshandeln ävensom upprättandet av planer för industriens omställning och utveckling med hänsyn till inträffade förändringar i industriens struktur; och

då det är önskvärt, att de vid konferensens tjugosjunde sammanträde närvarande representanterna för regeringar, arbetsgivare och arbetare skola formulera sina ståndpunkter i avseende på dessa frågor;

antager konferensen följande resolution och beslutar att bringa de däri framlagda förslagen till vederbörande regeringars och närmast ansvariga internationella organs kännedom:

1. 1) Konferensen välkommar antagandet av de Förenta Nationernas stadga och uppmärksammar med livlig tillfredsställelse, att densamma skapar förutsättningar för internationell ekonomisk och social samverkan för främjandet av, bland annat, förbättrad levnadsstandard och hög och jämn sysselsättningsnivå samt utveckling och framåtskridande på det ekonomiska och sociala området och att den uppmanar alla medlemsstater att tillsammans eller var för sig och i samverkan med Förenta Nationerna vidtaga åtgärder för fullföljandet av dessa syften.

2) Konferensen uttrycker sin livliga tillfredsställelse med att den Internationella valutafonden och den Internationella investeringsbanken enligt sina respektive stadgar äro förpliktade att i alla sina beslut låta sig ledas av den sociala målsättning, som innefattas i dessa stadgar och som anförts i inledningen till denna resolution.

3) Konferensen ger uttryck åt förhoppningen, att Förenta Nationerna genom vederbörande organ, så snart sig göra låter, skall planera och vidtaga lämpliga åtgärder för främjandet av den internationella samordningen av sysselsättningspolitiken under omställningsperioden och att härvid Internationella arbetsorganisationen och andra berörda mellanstatliga organisationer skola till fullo utnyttjas.

4) Konferensen, som har konstaterat, att å ena sidan flera av Internationella arbetsorganisationens medlemmar redan offentliggjort officiella uttalanden, i vilka de giva uttryck åt sin beslutsamhet att under efterkrigsperioden upprätthålla full sysselsättning eller en hög sysselsättningsnivå samt ange de metoder, som de ämna anlita för detta ändamål, och att å andra sidan förslag i samma syfte redan framlagts i flera länders lagstiftande församlingar, uppmanar alla medlemsstater, att snarast möjligt träffa anstalter för att fastställa och tillkännagiva huvuddragen i sina efterkrigsprogram och att härvid låta sig ledas av de allmänna principer, som redan kommit till uttryck i Förenta Nationernas stadga.

2. 1) Regeringarna böra förpliktas, att i samarbete med arbetare- och arbetsgivarorganisationer och näringslivet i allmänhet, vidtaga alla åtgärder för att ernå sådana ekonomiska och finansiella (även fiskaliska) förhållanden, som kunna bidra till att bereda nyttigt arbete mot högsta möjliga lön åt alla, som äro arbetsföra och villiga att antaga sådant arbete.

2) Med hänsyn till att den framgångsrika tillämpningen av den fulla sysselsättningspolitik i ett land ofta är beroende av faktorer, som åtminstone delvis kon-

trolleras av andra länder — exempelvis tillgång på råvaror, halvfabrikat och maskinella hjälpmedel samt jämvikt i de internationella betalningarna — böra regeringarna i sin politik inom dessa områden vederbörligen uppmärksamma de följder, som vissa åtgärder inom det egna landets hushållning kunna få för sysselsättningsläget i andra länder.

3. Med hänsyn till den stora betydelse, som en hög investeringsnivå har för sysselsättningspolitiken, och i syfte att snarast eliminera sådan knapphet på kapitalvaror, som skapar »flaskhalsar» och därigenom hindrar såväl sysselsättningsökningen som produktionen av konsumtionsvaror, böra anstalter träffas för

a) att underlätta kredit- och kapitaltillströmningen till nya effektiva företag;

b) att införa lämpliga metoder, varigenom offentliga myndigheter kunna understödja och komplettera investeringar inom sådana verksamhetsområden, exempelvis byggnadsindustrien, vilka ur social synpunkt äro av särskild betydelse;

c) att åvägabrinda samråd mellan regeringen och näringslivet i syfte att reglera den privata investeringsvolymen, så att de ekonomiska fluktuationerna minskas; och

d) att utforma en offentlig investerings- och finanspolitik i överensstämmelse med de i 1944 års rekommendation angående nationell planering av offentliga arbeten, uppdagna riktlinjerna.

4. 1) Förekomsten i de flesta länder av en relativ knapphet på produktions- och konsumtionsvaror i förening med en stor effektiv efterfrågan på sådana varor, baserad på löpande inkomster och under kriget ackumulerade likvida tillgångar, hotar att framkalla en inflationsartad prisstegring, som kunde få en allmänt störande inverkan på hela ekonomien och till slut leda till en kris. Härutöver kunde prisstegringen få allvarliga sociala följder, exempelvis en sänkning av arbetstagarnas realinkomst, särskilt inom »manschetttyrkena» och alla de samhällsgrupper, som äro beroende av en fast penninginkomst, samt vidare risk för omfattande arbetskonflikter. Lämpliga åtgärder, bland andra de här nedan uppräknade, skola därför vidtagas för att motverka inflationstendenser.

2) Varuutbudet bör ökas med hjälp av anordningar för att underlätta produktions- och i tillämpliga fall, importens expansion.

3) Åtgärder böra, så långt detta är administrativt möjligt, vidtagas för bibehållandet, så länge knapphet råder, av

a) priskontroll på varor och tjänster;

b) direkt kontroll över produktionen av råvaror och halvfabrikat, transportmedel, energi- och kapitalvarutillgångar; samt

c) begränsning av efterfrågan på konsumtionsvaror genom sådana åtgärder som ransonering.

4) I den mån ovannämnda kontrollåtgärder visa sig icke kunna helt eller delvis förhindra inflationens spridning, skola de, så länge detta är nödvändigt, kompletteras med finansiella eller skatteåtgärder, beräknade att uppsuga förefintligt köpkraftsöverskott.

5) En upplysningskampanj bör organiseras för att förmå konsumenterna att avstå från att bruka sin ökade köpkraft på sådant sätt, att priserna drivas i höjden.

5. Allteftersom knappheten och inflationsfaran övervinnas i de olika länderna och dessa återvända till mera normala ekonomiska förhållanden, framträder önskvärdheten av åtgärder av följande slag, utformade på det sätt och genomförda vid den tidpunkt, som de i de olika länderna vid varje tillfälle rådande förhållandena kräva;

a) de här ovan omnämnda kontrollerna mildras i takt med den ökade tillgången på transportmedel, drivkraft, råvaror, kapital- och konsumtionsvaror;

b) den höga skattenivå, som varit nödvändig under kriget och den första efter-

krigstiden, sänkes, allteftersom inflationsfaran viker, och denna skattelindring bör, vid tillämpningen av denna princip, i första hand avse

- 1) skatter, som drabba de lägre inkomsterna och
- 2) skatter, som kunna tänkas komma att inskränka nödvändiga investeringar.

6. 1) När inflationsfaran passerats, blir problemet att upprätthålla den samlade efterfrågan på varor och tjänster vid en tillfredsställande nivå.

2) I syfte att vidmakthålla en tillräckligt omfattande efterfrågan på arbetskraft inom enskild och offentlig verksamhet böra regeringarna vidtagna positiva åtgärder för att försäkra sig om att varje underskott i den totala efterfrågan på varor och tjänster, jämförd med den efterfrågan, som vore erforderlig för att under rådande förhållanden upprätthålla en hög och jämn sysselsättning, kompenseras medelst en expansion av enskilda och/eller offentliga utgifter i överensstämmelse med de principer, som finnas angivna i kapitel II av den för innevarande konferenssammanträde framlagda rapporten angående »Uppehållandet av en hög och jämn sysselsättningsnivå under industriens återhämtnings- och omställningsperiod».

3) Ett av de främsta medlen att nå detta mål vore att utforma en lämplig budgetpolitik, därvid särskild hänsyn bör tagas till en sådan politiks återverkningar på storleken och sammansättningen av den totala efterfrågan och därmed också på sysselsättningens och produktionens volym och struktur.

4) Vid tillämpningen av ovannämnda principer bör, när helst den totala efterfrågan hotar att bli otillräcklig, uppmärksamhet ägnas åt att

- a) stimulera konsumtionen medelst subventioner;
- b) reducera skatterna på de lägre inkomsterna; och
- c) öka de offentliga investeringarna.

5) Tillfredsställande arbetslöshetsförsäkrings- och/eller understödssystem böra införas i länder, där dylika ännu icke existera, då detta har betydelse icke blott ur sociala synpunkter utan även för köpkraftens vidmakthållande.

7. I syfte att bidra till en fortskridande höjning av alla arbetares levnadsstandard, rekommenderar konferensen införandet av lämpliga minimilönenormer, avvägda på ett sätt som tillfredsställer rimliga mänskliga behov.

8. 1) Då den i förhållande till den tillgängliga arbetskraften rådande knappheten på transportmedel, krafttillgångar, råvaror, halvfabrikat och industriell utrustning, som utmärker industriens återhämtnings- och omställningsperiod — i synnerhet i de ödelagda länder, som äro medlemmar av Förenta Nationerna — hotar att framkalla arbetslöshet, och då knappheten på konsumtionsvaror framförallt beträffande livsmedel, kläder och läkemedel kan komma att beröva de sysselsatta arbetarna den minimistandard, som kräves för effektivt arbete, böra åtgärder av vederbörande regeringar vidtagas för att möjliggöra för sådana länder, där allvarlig brist råder på ifrågavarande varor, att importera

a) drivmedel, råvaror och maskinella hjälpmedel, som krävas för att med beaktande av ur social synpunkt rimlig företrädesrätt iståndsätta transportmedlen, återuppbygga industrierna och påfylla lagren, så att den tillgängliga arbetskraften kan bli fullt sysselsatt i produktivt arbete; och

b) konsumtionsvaror i sådan mängd, att folket tillförsäkras en tillfredsställande levnadsstandard.

2) Dessa anordningar böra innefatta

a) åtgärder syftande till att i hela världen underlätta en ökning av produktionen av transportmedel, kraft och industriell utrustning;

b) åtgärder, genom vilka länder, som äga tillgång på sådana nyttigheter, bevilja de prioriteter, som äro erforderliga för att en rimlig andel av nyttigheterna ställes till de ödelagda ländernas förfogande;

c) lämpliga åtgärder för att utan omedelbar betalning — antingen genom UNRRA eller genom särskilda internationella, även bilaterala, avtal — kunna

med sådana varor förse de länder, som äro i största behov därav och som ha ringa eller ingen tillgång på utländska valutor för dylika inköp;

d) beviljandet av kortfristiga och medellånga krediter, antingen enligt vanliga kommersiella metoder eller vid behov genom mellanstatliga avtal;

e) beviljandet av långfristiga lån till låg ränta till de importerande länderna — antingen direkt av länder, som äro i stånd härtill eller av den Internationella investeringsbanken, eventuellt genom dess förmedling.

9. 1) En levnadsstandardsökning i de ekonomiskt mindre utvecklade länderna — i synnerhet i länder med stor jordbruksbefolkning — är för dessa en tvingande nödvändighet och skulle utgöra en faktor, som verksamt främjade den fulla sysselsättningen i hela världen.

2) Åtgärder böra vidtagas för att tillgodose jordbruksländernas och de råvaruproducerande ländernas importbehov i synnerhet av sådana kapitalvaror, som de behöva för att i fullaste utsträckning kunna utveckla sina industri- och jordbruksresurser.

3) I syfte att underlätta finansieringen av dylik import böra långfristiga lån till låg ränta beviljas, antingen direkt av sådana länder, som äro i stånd därtill, eller av den Internationella investeringsbanken, eventuellt genom dess förmedling.

4) De högt industrialiserade länderna böra tillhandahålla teknisk hjälp, framförallt genom att ställa tekniska experter och instruktörer till jordbruksländernas och de råvaruproducerande ländernas förfogande och bereda lättnader för utbildningen av sådan personal från dessa länder.

5) I syfte att förhindra arbetslöshet i jordbruks- och råvaruproducerande länder till följd av en plötslig nedskärning eller annullering av avtal, ingångna med andra medlemmar av Förenta Nationerna om leverans av råvaror för krigsändamål, böra de berörda medlemsstaterna tillsammans överväga, vilka åtgärder, som kunna bliva erforderliga för att nedskärningen eller annullerandet av dylika avtal skall vålla minsta möjliga rubbningar, däri inbegripna åtgärder för att underlätta överflyttandet av förefintliga resurser till annan produktion och främst utbyttandet av leveranskontrakt om krigsmateriel mot kontrakt om livsmedel och varor, som äro behövliga för hjälp- och återuppbyggnadsarbetet i de ödelagda länderna.

10. Till förhindrande av uppkomsten av höggradig lokal arbetslöshet av den typ, som under mellankrigsperioden förekom i vissa länder, bör vid planeringen av industriens återhämtning och utveckling särskild uppmärksamhet ägnas åt de förändringar i industriens struktur och lokalisering, som ägt rum under kriget, i främsta rummet den i många länder mycket kraftiga expansionen av industrier sysselsatta med produktion av krigsmateriel, tillkomsten av eller expansionen inom vissa industrier i de mindre industrialiserade länderna samt utvecklingen av industrier, som tillverka ersättningsvaror.

11. För att befordra den ekonomiska återhämtningen och främja den fulla sysselsättningen böra medlemsstaterna överväga lämpliga åtgärder för ett återupptagande och en ökning av världshandeln.

12. Konferensen uppmanar Förenta Nationernas av dessa frågor berörda organ att beakta betydelsen av att främja sådana anordningar, som sätta länderna i stånd att uppnå jämvikt i sin betalningsbalans genom metoder, som möjliggöra upprätthållandet av full sysselsättning utan anlåtande av upplåning i utlandet av onormal omfattning eller under alltför lång tid och utan att skapa onaturliga hinder för världshandeln.

13. Vid tillämpningen av de i denna resolution föreslagna åtgärderna och vid uppbyggandet av den administrativa apparat, som skall handhava sysselsättningsfrågor, böra regeringarna vid behov beakta:

a) önskvärdheten av att skapa nya organ eller, där sådana redan finnas, förstärka dessa och avpassa dem efter de speciella krav, som ett program för den fulla sysselsättningens upprätthållande ställer;

b) utvecklingen av tekniska metoder, som möjliggöra beräkningen av den löpande och framtida volymen av sysselsättning, inkomst, investering och sparande samt av offentliga och enskilda utgifter;

c) tillsättande och konsultering av trepartsorgan, när så befinnes lämpligt, eller, när detta är ändamålsenligt, av andra organ i syfte att bistå vid utformandet och tillämpningen av planer rörande uppehållande av hög och jämn sysselsättning; samt

d) tillhandahållande och utbyte av enhetlig statistisk och ekonomisk information rörande de frågor, som beröras i denna resolution.

Resolution angående skydd för barn och unga arbetare.

Då inledningen till Internationella arbetsorganisationens stadga bland organisationens uppgifter anger »skydd för barn och minderåriga» ävensom »anordnandet av yrkes- och teknisk utbildning»; och

då artikel 41 i stadgan förklarar, att »avskaffande av banarbete och skyldighet att så begränsa arbetet för minderåriga av båda könen, att deras utbildning må kunna fullföljas och deras kroppsliga utveckling tryggas» är viktigt och angeläget; och

då Philadelphiadeklarationen erkänner Internationella arbetsorganisationens högtidliga förpliktelse att bland världens nationer främja en politik, åsyftande att förverkliga »skydd åt barn och mödrar» och »tryggheten av lika möjligheter för alla i fråga om utbildning och inträde i arbetslivet»; och

då dessa högtidliga åtaganden för medlemsstaternas offentliga myndigheter innebära erkännande av skyldigheten att genom lämpliga åtgärder garantera, att barnen, morgondagens medborgare och arbetare, skola födas och växa upp under förhållanden, som erbjuda möjligheter till fullgod fysisk, intellektuell och moralisk utveckling samt förberedelse för en nyttig verksamhet; och

då åtskilliga av dessa problem — ehuru kriget och de abnorma levnadsförhållanden, som därav förorsakats, i hög grad skärpt vissa av de sociala problemen, som röra barn och unga arbetare — äro av permanent natur och kräva vidtagandet av samordnade åtgärder i syfte att förbättra de sociala förhållanden, av vilka barns och minderårigas välfärd beror; och

då återuppbyggnadsperioden, under vilken alla de demokratiska nationerna komma att försöka återupprätta och effektivisera sina organ för socialt framstegsarbete, erbjuder ett enastående tillfälle till återblick på det verk, som redan fullbordats under Internationella arbetsorganisationens ledning till förmån för barn och ungdom ävensom att utforma ett framtida program med allmängiltiga principer för den socialpolitik, som bör följas för att nå dessa mål inom ramen för Internationella arbetsorganisationens grundläggande uppgifter;

så antager Internationella arbetsorganisationens allmänna konferens, samlad i Paris till sitt 27:e sammanträde denna, den 4 november 1945, följande resolution angående skydd för barn och unga arbetare.

I. Allmänna principer.

1. Konferensen, som är medveten om sina förpliktelser med avseende å arbetarvärldens materiella och andliga framåtskridande, ger ånyo uttryck för sin övertygelse, att regeringarna, för att i vidaste utsträckning kunna befördra morgondagens arbetares och medborgares utveckling, allt under det att de främja uppfyllandet av individernas och familjernas förpliktelser, böra åtaga sig det fulla ansvar, som ålägger dem att säkerställa — både genom åtgärder på det nationella planet och ge-

nom lämpligt internationellt samarbete — barns och minderårigas hälsa, välfärd, uppfostran och utbildning samt bereda skydd åt alla minderåriga arbetare av båda könen utan hänsyn till barnens trosbekännelse, hudfärg eller familjeförhållanden.

2. Konferensen erkänner, att de problem, som röra barns och minderårigas hälsa, utbildning, sysselsättning, skydd och allmänna välfärd, inbördes äro mycket nära förbundna och därför icke kunna lösas vart för sig.

3. Konferensen erkänner vidare, att vissa av de frågor, som beröras av denna resolution, äro sådana, som huvudsakligen falla under andra redan existerande eller planerade mellanstatliga organ, och uttalar förhoppningen, att dessa organ skola noggrant överväga de synpunkter, som framläggas i denna resolution.

II. Allmänt socialt skydd för barn och minderåriga.

4. Konferensen fastslår sitt varma intresse för främjandet bland världens olika nationer av åtgärder, som äro ägnade att leda till barnarbetets fullständiga avskaffande genom att tillförsäkra alla barn fullgod försörjning och sådana levnadsförhållanden, som befordra barnets lyckliga utveckling till medborgare och arbetare.

A. Försörjning.

5. Alla nödiga mått och steg böra vidtagas för att trygga barns och minderårigas materiella välfärd genom

a) att medlemsstaterna vidtaga åtgärder, avsedda att säkerställa full sysselsättning;
b) tillförsäkra alla arbetare en för livsuppehållet tillräcklig lön, vilken tillåter dem att underhålla sina familjer på en rimlig levnadsstandard;

c) åtgärder åsyftande att lätta familjernas ekonomiska bördor, t. ex. genom beviljandet av subventioner för lämpliga familjebostäder, tilläggsmåltider för barn samt andra sociala åtgärder, ävensom barnbidrag och skatteavdrag, som äro ägnade att fördela kostnaderna för barnens underhåll;

d) lämpliga dispositioner beträffande familjernas försörjningsbördor inom ramen för nationella system för tryggande av inkomsten, grundade på de ledande principer och förslag beträffande deras tillämpning, som innehållas i den 1944 antagna rekommendationen angående ekonomisk trygghet och i synnerhet åsyftande:

- 1) att i socialförsäkringssystemet inbegripa tilläggsbidrag för de försäkrades barn, avsedda att möta de påfrestningar, som uppstå, då en familjeförsörjare blir ur stånd att förtjäna sitt livsuppehälle, ävensom moderskapsbidrag;
- 2) liknande bidrag enligt andra system för garanterandet av existensminimum; och
- 3) allmänna och sociala hjälpåtgärder, avsedda att säkra barnens och de minderårigas välfärd;

e) åtgärder, genom vilka hemlösa, normalt utvecklade barn och minderåriga, som icke kunnat placeras i enskilda hem, omhändertagas i en omgivning, som så nära som möjligt ansluter sig till ett hems miljö, på det att sådana barn må på samma villkor som andra barn i deras ålder, bliva delaktiga av åtgärder i fråga om välfärd, hälsovård samt allmän uppfostran och yrkesutbildning efter deras anlag.

B. Hälsovård och sociala skyddsåtgärder.

6. För att trygga barns och minderårigas hälsa och välfärd böra följande åtgärder betraktas såsom ett minimum:

Sjuk- och hälsovård.

a) Sjukvård, såväl botande som förebyggande, för blivande mödrar, spädbarn, barn i förskole- och skolåldern samt unga arbetare, utformad efter stads- och lands-

bygdsbefolkningens särskilda behov och organiserad i enlighet med de principer, som fastslagits i 1944 års rekommendation angående hälso- och sjukvård;

b) allmän sjukvård för att bevara och förbättra barns och minderårigas hälsa — däri inbegripna sådana åtgärder, som åsyfta att förse havande och ammande kvinnor, spädbarn och skolbarn med lämplig föda — meddela undervisning i de elementära grunderna för kosthåll och hygien, fysisk fostran, bereda tillfälle till ferieuppehåll på landet samt, där så är nödvändigt, tillhandahålla hemhjälp och daghem;

c) särskilda åtgärder för psykisk hälsovård i syfte att tillförsäkra barn och minderåriga sakkunnig rådgivning för att förebygga eller bota psykisk ohälsa, ävensom underlätta en normal anpassning till familj, skola och yrke.

Sociala åtgärder.

d) Uppmuntran av fritidssysselsättningar, anpassade efter olika åldersgrupper, samt av ungdomsföreningar i syfte att befordra fysisk, intellektuell och moralisk utveckling och samhällsanda hos barn och minderåriga;

e) åtgärder för att skydda barn och minderåriga mot moralisk eller fysisk vanvård samt skadliga inflytelser;

f) åtgärder och institutioner, nödvändiga för att ge lagligt skydd, vård och omskolning åt barn och minderåriga, som lida av särskilda defekter eller anpassnings-svårigheter, däri inbegripna sådana barn och minderåriga som måste uppfostras utanför hemmet.

III. Tillgång till undervisning.

7. Konferensen fastslår på nytt den i Philadelphiadeklarationen uttryckta övertygelsen, att tryggandet av lika möjligheter för alla i fråga om utbildning är ett nödvändigt villkor för tryggandet av lika möjligheter inom arbetslivet.

A. Allmän undervisning och yrkesrådgivning.

8. Alla barn och minderåriga skola tillförsäkras en kostnadsfri allmän undervisning, som är ägnad att säkerställa deras fysiska, intellektuella och moraliska utveckling.

9. a) Förskoleuppfostran bör, utan att vara obligatorisk, göras tillgänglig för alla barn i den utsträckning detta är genomförbart.

b) Skolgången bör göras obligatorisk till minst 16 års ålder i alla länder, så snart omständigheterna det medgiva, och bör under alla förhållanden vara obligatorisk upp till den allmänna minimiåldern för inträde i arbetslivet; den obligatoriska skoltiden skall successivt förlängas allt eftersom minimiåldern för inträde i arbetslivet höjes, såsom förutsattes i punkt 19 2) nedan.

10. Tillfälle till lämplig undervisning bör garanteras genom:

a) åtgärder åsyftande att göra undervisningen allmänt tillgänglig, särskilt

- 1) genom inrättande av tillräckligt antal skolor av olika typer, utrustade med tillräcklig och kvalificerad lärarpersonal;
- 2) genom underlättande av skolgången för barn och minderåriga, som bo utanför befolkningscentra, genom skolskjutsar, internat eller annorledes;
- 3) genom företrädesrätt för sådana offentliga arbeten, som åsyfta att uppföra, reparera eller förbättra skolbyggnader och tillhandahålla skolmateriel;

b) tillhandahållande av undervisning, tillräcklig för bl. a. barnens och de minderårigas verkliga behov och så ordnad, att varje barn erhåller den undervisning, som bäst passar dess ålder och anlag med hänsyn till

- 1) de olika befolkningsgruppernas särskilda förhållanden;
- 2) särskilda behov hos barn, vilkas skolgång blivit försenad eller avbruten;
- 3) särskilda problem beträffande barn med fysiska eller själsliga defekter.

11. Barns och ungdoms yrkesintressen skola odlas och deras val av yrke eller levnadsbana underlättas genom

a) förberedelse för yrkeslivet, därigenom att i skolans allmänna undervisningsprogram inläggas moment, som utveckla insikt i och uppskattning av arbetet i enlighet med de principer, som finnas angivna i del 3 av 1939 års rekommendation angående yrkesutbildning;

b) fri yrkesrådgivning genom skolan eller arbetsförmedlingen, öppen för alla minderåriga under deras skoltid och vid avgång från skolan; Jfr även bestämmelserna i punkt 37 i 1935 års rekommendation angående ungdomsarbetslösheten och punkt 32 i 1944 års rekommendation angående reglering av sysselsättning vid övergången från krig till fred.

12. Obligatorisk fortsättningsskola för unga arbetare, till dess de nått 18 års ålder, — i enlighet med de principer, som angivas i punkt 8 i 1935 års rekommendation angående ungdomsarbetslösheten — i form av kompletteringskurser, avsedda att i huvudsak främja såväl allmänbildningen som allmän utbildning för yrkesarbete, och organiserad i form av deltidsarbete för arbetande minderåriga i enlighet med vad i punkt 25 b) nedan anges.

13. Ungdom, som kan antagas draga fördel därav, skall uppmuntras att fortsätta utbildningen i heldagsskolor efter den obligatoriska skolgångens upphörande i enlighet med i punkt 7. 1) i 1935 års rekommendation angående ungdomsarbetslösheten angivna grunder.

14. För att befordra barnets utveckling bör skolan intimt samarbeta med elevernas föräldrar och med de institutioner och organisationer, som äro intresserade av frågor om skydd för barn och minderåriga eller deras framtida arbetsliv.

■ [B. Teknisk- och yrkesutbildning.

15. 1) För att bibringa de unga erforderliga kunskaper inom det yrke, som de avse att välja, och för att vidmakthålla tillgången på utbildad arbetskraft, böra möjligheter till teknisk- och yrkesutbildning tillhandahållas genom:

a) avgiftsfria tekniska- och yrkesskolor samt kurser — organiserade på det sätt, som angives i 1939 års rekommendation angående yrkesutbildning och 1921 års rekommendation angående den tekniska jordbruksundervisningens utveckling — vilka erbjuda teoretiska och praktiska utbildningsmöjligheter, anpassade efter olika landsdelars och länders behov;

b) kompletteringskurser på deltid, anordnade på det sätt som angives i punkt 12 i 1939 års rekommendation angående yrkesutbildning; dylika kurser kunna inpassas såsom en integrerande del av den obligatoriska fortsättningsundervisning, som omnämns i punkt 12 ovan för minderåriga under 18 års ålder, och skola göras tillgängliga för alla unga arbetare över 18 år, vilka önska deltaga däruti, dock att dessa kurser icke må betaga fortsättningsskolans dess allmänbildande karaktär.

2) Unga arbetare, som deltaga i teknisk eller annan yrkesutbildning på deltid, skola under hela utbildningstiden äga rätt till ersättning för olycksfall.

C. Ekonomiskt bistånd.

16. 1) Ekonomiskt stöd skall lämnas för att främja en höjning av avgångsåldern från skolan och för att effektivt garantera tillträde för alla till olika stadier av teknisk yrkesutbildning och högre undervisning i enlighet med de principer, som angivits i punkterna 1, 5 och 7 i 1935 års rekommendation angående ungdomsarbetslösheten, punkt 6 i 1939 års rekommendation angående yrkesutbildning samt punkterna 30 och 31 i 1944 års rekommendation angående reglering av sysselsättning vid övergången från krig till fred.

2) Detta stöd skall, allt efter omständigheter och behov, bestå av:

a) avgiftsfritt tillhandahållande av läroböcker och annan skolutrustning;

- b) fria eller förbilligade måltider;
- c) fria eller förbilligade skoltransporter; och
- d) bidrag till uppehållet under skolpliktstiden samt studiestipendier för att sätta därtill kvalificerad ungdom i stånd att fortsätta yrkesutbildning eller studier efter den obligatoriska undervisningens upphörande.

D. Lärlingsväsen och praktisk yrkesutbildning på arbetsplatsen.

17. a) Särskild uppmärksamhet bör ägnas åt utvecklingen av lärlingsväsen för unga arbetare och framförallt åt åtgärder, avsedda att göra lärotiden effektiv i enlighet med de principer, som angivits i 1939 års rekommendation angående lärlingsväsen och punkt 33 i 1944 års rekommendation angående reglering av sysselsättning vid övergången från krig till fred, allt i syfte att ernå en successiv höjning av lärlingsväsendets standard samt vidga de offentliga myndigheternas ansvar i detta avseende.

b) I samråd med arbetsgivarnas och arbetarnas organisationer bör särskilt eftersträvas att utveckla de systematiska anordningar, som äro avsedda att i enlighet med punkt 34 i 1944 års rekommendation angående reglering av sysselsättning vid övergången från krig till fred garantera alla unga arbetare, som äro anställda i ett företag, möjlighet att förvärva eller utvidga en specialiserad teknisk utbildning och vinna förtroendet med företagets verksamhet.

IV. Tillträde till arbetslivet.

A. Bestämmelser angående minimiålder.

18. Konferensen, som på nytt fastslår sina förpliktelser att främja avskaffandet av barnarbete och som är övertygad om att det är av betydelse för de unga och deras framtid, att en så hög minimiålder som möjligt fastställs för tillträde till arbetslivet beträffande alla slag av sysselsättningar,

a) inbjuder alla medlemsstater att snarast möjligt ratificera antingen de fyra konventioner, som fastslå 14 års minimiålder för tillträde till industriellt arbete, arbete till sjöss, icke-industriellt arbete och jordbruksarbete eller ännu hellre, såvitt angår de tre första slagen av arbete, de reviderade konventioner, i vilka minimiåldern för industriellt arbete, arbete till sjöss och icke-industriellt arbete höjes till 15 år; samt

b) riktar en enträgen vädjan till medlemsstaterna att uppsätta såsom mål en successiv höjning av minimiåldern för barns användande i arbete till 16 år.

19. 1) Vid bestämmandet av minimiåldern bör hänsyn tagas till följande principer, vilka synas ägnade att erbjuda en lämplig grundval för en dylik reglering.

2) Det successiva höjandet av minimiåldern bör förbindas med samtida åtgärder för att garantera barnens försörjning i enlighet med bestämmelserna i punkt 5 här ovan och för att utsträcka den obligatoriska skolgången åtminstone till samma ålder i enlighet med bestämmelserna i punkterna 9 b) och 10 här ovan.

3) Såvitt möjligt bör minimiåldern fastställas samtidigt för de olika viktigare yrkeskategorierna och särskilt för industriella och icke-industriella sysselsättningar, som huvudsakligen utövas i städer, för att undvika risken av att de strängare reglerna beträffande industriellt arbete locka de yngre barnen till anställningar, som äro otillräckligt reglerade och i vilka de sålunda komma att åtnjuta mindre skydd.

4) Uppmärksamhet skall ägnas åt regleringen av barns tillträde till hushållsarbete utanför deras egen familj på samma sätt som då det gäller annan icke-industriell sysselsättning i enlighet med föreskrifterna i 1932 och 1937 års konventioner angående minimiålder för barns användande till icke-industriellt arbete; särskilda åtgärder böra vidtagas för att förhindra, att barnen placeras i eller genom något slags

adoptionsförhållande överförs till arbetsgivarens familj för att där mot arbete få sin försörjning.

5) Sysselsättandet av barn i skolåldern bör särskilt noggrant regleras för att undgå menlig inverkan på skolgången och garantera barnet erforderlig tid för studier, rekreation och vila med vederbörlig hänsyn till följande regler:

a) barn i skolåldern må icke sysselsättas i arbete under tiden för skolarbetet, vare sig det sker för deras egen, föräldrarnas eller arbetsgivarens räkning;

b) de undantag, som medgiva användandet av barn i arbete utanför skolarbetet skola snarast möjligt avskaffas och i avvaktan härpå strängt begränsas i enlighet med följande bestämmelser:

- 1) med avseende å arbetets natur böra undantag endast medgivas beträffande lätt jordbruksarbete och sådant icke-industriellt arbete, mot vilket betänkligheter icke kunna resas;
- 2) med avseende å antalet arbetstimmar och övriga villkor, på vilka sysselsättning kan medgivas av vederbörande myndighet, bör det angivas, att arbetet icke är skadligt för barnets hälsa eller normala utveckling och icke är av sådan beskaffenhet, att det menligt inverkar på barnets regelbundna skolgång eller möjlighet att tillgodogöra sig den meddelade undervisningen, i enlighet med bestämmelserna i artikel 3 i 1932 och 1937 års konventioner angående minimiålder för barns användande till icke-industriellt arbete;
- 3) med avseende å åldern bör medgivande endast lämnas barn, vars ålder med högst två år underskrider den fastslagna minimiåldern för barns användande i arbete.

6) För att garantera en effektiv tillämpning av bestämmelserna angående minimiåldern för tillträde till arbete, bör åldersintyg avfordras varje barn eller minderårig, innan anställning beviljas; sådant intyg

a) kan lämnas i form av ett kostnadsfritt utfärdat åldersbevis särskilt avsett för detta ändamål eller, om gällande system för registrering av födelse är otillfredsställande, i form av dokument av annat slag eller genom läkarundersökning;

b) skall finnas bland de handlingar, som en minderårigs arbetsgivare har att tillhandahålla såsom bevis för att han uppfyllt lagens bestämmelser.

7) De bestämmelser rörande minimiålder för användande i arbete, som redan äga tillämpning på vissa slag av familjeföretag i överensstämmelse med 1921 års konvention angående minimiålder för barns användande till arbete inom jordbruket, 1932 och 1937 års konventioner angående minimiålder för barns användande till icke-industriellt arbete och 1937 års reviderade konvention angående minimiålder för barns användande till industriellt arbete böra utsträckas att omfatta alla familjeföretag i enlighet med riktlinjerna i 1937 års rekommendation angående minimiålder för barns användande till industriellt arbete i familjeföretag.

8) Vad beträffar sådana sysselsättningar, som på grund av sin natur eller de omständigheter, under vilka de utföras, innebära fara för däri anställda barns eller minderårigas liv, hälsa eller moral, bör en högre ålder än den allmänna minimiåldern fastställas i enlighet med bestämmelserna i 1937 års reviderade konvention angående minimiålder för barns användande till industriellt arbete samt 1932 och 1937 års konventioner angående minimiålder för barns användande till icke-industriellt arbete; vid fastställandet av denna ålder bör man

a) bestämma minimiåldern för minderårigas anställning som eldare och kollämpare ombord å fartyg till minst 18 år, såsom förutsattes i 1921 års konvention angående minimiålder för eldare och kollämpare;

b) bestämma minimiåldern för minderårigas anställande i arbete, som kan befaras framkalla blyförgiftning, till minst 18 år i enlighet med bestämmelserna i 1921 års konvention angående användande av blyvitt vid målning och 1919 års rekommendation angående skydd för kvinnor och barn mot blyförgiftning;

c) beträffande andra farliga sysselsättningar anpassa minimiåldern efter den fy-

siska eller moraliska farans art i syfte att uppnå ett tillfredsställande skydd, varvid dock bör beaktas, att minimiåldern skall vara minst 18 år;

d) föreskriva särskilda villkor för minderårigas under 18 år tillträde till sysselsättningar, som bringa dem i förbindelse med en större allmänhet, t. ex. visst arbete inom hotellindustrin, och som kunna betraktas såsom sysselsättningar utan framtidsutsikter och innesluta moraliska vådor;

e) särskilt beakta de risker, som för barn och minderåriga äro förbundna med utövandet av vissa former av ambulerande handel och liknande sysselsättningar på gator och andra offentliga platser, i syfte att bestämma en lämplig minimiålder för dessa sysselsättningar, såsom föreskrives i 1932 och 1937 års konventioner angående minimiålder för barns användande till icke-industriellt arbete.

B. Tillstånd till anställning eller arbete.

20. Då de villkor, på vilka en minderårig tillträder anställning, kunna bliva avgörande för hans framtid, bör tillträde till arbetslivet regleras genom följande åtgärder:

a) föräldrars eller målsmäns samtycke bör fordras för tillträde till anställning, därest den minderåriga icke uppnått 16 års ålder;

b) tillträdet av anställning bör i fråga om barn eller minderårig under 18 års ålder förutsätta skriftligt tillstånd av myndighet, som har till uppgift att ansvara för riktigheten av följande:

- 1) att det tillfredsställande ådagalagts, att vederbörande uppnått minimiåldern för den sökta anställningen;
- 2) att barnet eller den minderåriga befunnits lämplig för sagda sysselsättning genom en kostnadsfri läkarundersökning, utförd av en av vederbörande myndighet godkänd läkare i enlighet med bestämmelser, som redan finnas angivna för användning till arbete ombord å fartyg i 1921 års konvention angående obligatorisk läkarundersökning av barn och unga personer, som användas till arbete ombord å fartyg, eller på liknande sätt i händelse av anställning inom andra slag av sysselsättningar;
- 3) att barnet erhållit tillräcklig undervisning i överensstämmelse med gällande föreskrifter och att lämpliga åtgärder vidtagas för att fylla eventuella brister i undervisningen;

c) vederbörande myndighet bör äga rätt att i arbetstillståndet intaga särskilda villkor, varvid hänsyn tages både till barnets eller den minderåriges hälsotillstånd, sådant detta framgår av läkarundersökningen, och anställningens art; tillståndet skall förnyas periodiskt och i varje fall vid ombyte av sysselsättning;

d) därest de lokala förhållandena göra det omöjligt att till 18 år höja minimiåldern för arbete vid ambulerande handel eller liknande sysselsättning på gator eller andra offentliga platser, bör för utövandet av sådant arbete av ett barn eller en minderårig under 8 års ålder, vare sig det sker för en arbetsgivares, föräldrarnas eller egen räkning krävas, att den minderåriga är i besittning av särskilt tillstånd och bär ett tecken i enlighet med bestämmelserna i 1932 års rekommendation angående minimiålder för barns användande till icke-industriellt arbete.

C. Arbetsförmedling för ungdom.

21. 1) För att de minderåriga skola kunna placeras i den sysselsättning, som tillåter dem att bäst utnyttja sina anlag, förtjäna ett rimligt livsuppehälle och uppnå personlig tillfredsställelse i sitt arbete skola särskilda anordningar vidtagas för arbetsförmedling för ungdom, antingen fristående eller i samarbete med andra lämpliga organ i enlighet med en enhetlig plan; dessa anordningars huvudsakliga ändamål skall vara:

a) att erbjuda de minderåriga, som söka anställning eller som önska byta anställning, kostnadsfri yrkesrådgivning, vilken skall beakta deras särskilda anlag, den ekonomiska konjunkturen och förefintliga anställningsmöjligheter och komplettera den yrkesrådgivning, varav de minderåriga redan må ha kunnat komma i åtnjutande genom skolans försorg på sätt angives i punkt 11 b) här ovan, och skola härvid arbetsförmedlings- och undervisningsmyndigheterna intimt samarbeta;

b) att skaffa dem arbete och vara dem behjälpliga att byta anställning;

c) att upprätthålla kontakten med de unga arbetare, som genom arbetsförmedlingen erhållit anställning, för att giva dem tillfälle att med erfarna rådgivare diskutera sina problem.

2) Denna arbetsförmedlingsverksamhet skall anförtros specialutbildad personal under medverkan av representanter för andra offentliga myndigheter, arbetsgivare, fackföreningar och unga arbetare.

22. Lämpliga arbetstillfällen böra reserveras för unga arbetare vid planeringen av offentliga arbeten. Vid tillämpning av 1937 års rekommendation angående nationell planering av offentliga arbeten bör beaktas möjligheten att medtaga arbeten, som äro ägnade att bereda sysselsättning åt minderåriga arbetare i enlighet med punkt 6 i nämnda rekommendation.

D. Social trygghet.

23. 1) För att unga arbetare snarast möjligt må kunna uppnå trygghet med avseende å inkomsten böra minderåriga vid inträdet i arbetslivet obligatoriskt inbegripas under socialförsäkringen.

2) I fråga om lärlingar, som icke uppbära avlöning, bör

a) förmåner av sjukförsäkring liksom den sjukvård, som ingår såsom ett led i socialförsäkringen, omedelbart göras tillgängliga utan att stadgade avgifter erlagts;

b) ersättning för skador, ådragna under arbetet, från och med den dag, då lärlingstiden i vederbörande yrke utlöpt, grundas på den i yrket gängse avlöningen i överensstämmelse med punkt 20 i 1944 års rekommendation angående ekonomisk trygghet.

3) Unga arbetare, som äro anställda mot lön, och lärlingar, som icke uppbära avlöning, vilka drabbats av invaliditet vid en tidpunkt, då de ännu icke äro berättigade till ersättning enligt gällande socialförsäkringssystem tillräcklig för deras behov, skola äga rätt till underhållsbidrag genom sociala hjälpåtgärder i enlighet med punkt 29 i 1944 års rekommendation angående social trygghet.

4) Ersättning skall utgå vid varje olycksfall i arbete, som drabbar olagligt anställd minderårig; vid sådant fall skall arbetsgivaren vara skyldig att utbetala ett skadestånd, som är högre än den normalt utgående ersättningen.

V. Skydd för unga arbetare.

24. Konferensen erkänner på nytt sina förpliktelser att fastställa internationella normer för skydd åt minderåriga arbetare i syfte att utvidga och förbättra skyddet för sådana arbetare inom alla yrken.

A. Arbetstid.

25. I syfte att begränsa arbetstiden för barn och unga arbetare på ett sätt, som är förenligt med vidmakthållandet av deras hälsa samt deras behov av utbildning och rekreation, äro följande åtgärder påkallade:

a) en sträng reglering av arbetstiden för dag och vecka med beaktande av de skiftande behoven hos ungdom i olika åldrar, varvid, i den utsträckning detta är

möjligt, arbetsveckan för minderåriga och barn, som ej gå i skolan, bör begränsas till högst 40 timmar;

b) lämpliga anordningar under arbetstiden för att bereda minderåriga arbetare tillfälle att bevista i punkt 12 ovan angivna allmänna eller tekniska fortsättningskurser, till dess de uppnått minst 18 års ålder, varvid i lag bör föreskrivas såväl ett lämpligt maximum för det sammanlagda antalet undervisnings- och arbetstimmar som ett lämpligt minimiantal timmar för dag, vecka, månad eller år, då minderåriga arbetare böra erhålla ledighet för att fullgöra skolarbete; dessa timmar böra helst räknas såsom avlönad arbetstid.

B. Nattarbete.

26. I syfte att skydda alla minderåriga arbetare under 18 års ålder mot de skadliga verkningarna av nattarbete, böra åtgärder vidtagas:

a) för att förbjuda nattarbete i industriella yrken, åtminstone i den utsträckning sådant arbete är förbjudet enligt bestämmelserna i 1919 års konvention angående barns nattarbete inom industrin, vilken för minderåriga under 18 år föreskriver en viloperiod av minst elva på varandra följande timmar, vari skall ingå tiden mellan klockan 10 e. m. och klockan 5 f. m.; ytterligare begränsningar böra vidtagas beträffande barn och minderåriga under 16 års ålder, så att viloperioden för dessa omfattar minst tolv på varandra följande timmar; en noggrann undersökning bör utföras beträffande de fall, i vilka minderåriga över 16 år medgivnas att utföra nattarbete i kontinuerlig drift inom särskilt angivna industrier, i syfte att i möjligaste mån avskaffa sådant nattarbete eller åtminstone begränsa undantagen till ett oundgängligt minimum;

b) för att förbjuda nattarbete i jordbruksföretag genom att uppställa krav på viloperioder av minst den längd, som föreskrives i 1921 års rekommendation angående barns och unga personers nattarbete inom jordbruket; samt

c) för att förbjuda nattarbete i icke-industriella sysselsättningar på ett sätt som är anpassat efter förhållandena och med beaktande av de särskilda risker, som äro förbundna med icke-industriellt arbete för barn och minderåriga i olika åldersgrupper.

C. Viloperioder och semester.

27. För att alla minderåriga arbetare skola komma i åtnjutande av erforderliga viloperioder varje dag och vecka samt en årlig semester av tillräcklig längd, böra minderåriga under 18 års ålder, oberoende av sysselsättning, tillförsäkras:

a) regelbundna avbrott under arbetstiden och en viloperiod av fastställd minimilängd, som skänker tillräcklig tid för intagande av en måltid under arbetsdagen;

b) en varje vecka utan undantag återkommande veckovila, vilken såvitt möjligt bör omfatta 36 timmar och under alla förhållanden 24 timmar i följd; viloperioden bör normalt omfatta söndagen eller den dag, som enligt tradition eller sedvänja inom landet eller distriktet är att jämställa med söndag; utbyte av denna dag mot annan vilodag bör begränsas till fall, då sådant utbyte efter vederbörande myndighets beprövande finnes vara av allmänt intresse och medgivnas endast under villkor av en förlängd viloperiod.

c) årlig semester om minst

1) 12 arbetsdagar per år i ett sammanhang för alla minderåriga arbetare och lärlingar under 18 års ålder i enlighet med den i art. 2 av 1936 års konvention angående semester redan fastslagna principen beträffande minderåriga arbetare och lärlingar under 16 års ålder, anställda i industri och handel; dock att den där angivna anställningstiden om ett år icke behöver vara oavbruten; samt

2) 18 arbetsdagar per år beträffande minderåriga arbetare, som äro anställda i särskilt ohälsosamt eller tungt arbete.

D. Förebyggande av olycksfall och ohälsa i arbete.

28. Utan hinder av de bestämmelser om en högre ålder för tillträde till vissa för liv och hälsa särskilt farliga sysselsättningar, som angivits i punkt 19 8) här ovan, böra särskilda anställningsvillkor meddelas för barn och minderåriga, anställda i sysselsättningar, som innebära särskilda faror för den minderåriga arbetarens hälsa och trygghet; i sådant syfte böra åtgärder vidtagas för att:

a) å folkskolans och fortsättningskursernas undervisningsplaner upptaga åtgärder till förebyggande av olycksfall och angående första hjälp vid olycksfall samt i yrkesskolor av olika typer meddelas systematisk undervisning i förebyggande av olycksfall, på sätt föreslås i punkt 13 av 1929 års rekommendation angående förebyggande av olycksfall i arbete och 1937 års rekommendation angående yrkesutbildning för byggnadsindustrin;

b) göra arbetsgivarna ansvariga för att minderåriga arbetare vinna förtrogenhet med säkerhetsmetoder och skyddsföreskrifter genom

1) upplysningar beträffande de allmänna anordningarna inom företaget för förebyggande av olycksfall och främjande av arbetarskydd;

2) upplysningar rörande de eventuella faror, som äro förknippade med arbetsprocesserna inom företaget och dess maskinella utrustning samt noggrann övning i skötseln av maskiner eller verktyg, innan den minderåriga tillåtes börja sitt arbete;

3) kompetent övervakning för att inskräpa säkra arbetsvanor och garantera, att den minderåriga arbetaren rätt utnyttjar skyddsanordningar och utrustning, undviker skadliga kroppsställningar samt iakttaga alla säkerhetsregler och personlig försiktighet; samt

4) noggranna hygieniska skyddsåtgärder på arbetsplatser, där fara för förgiftning eller yrkessjukdom föreligger;

c) fastställa kortare arbetstid eller genomföra tätare avbrott i arbetet för minderåriga, som äro sysselsatta i tungt arbete;

d) kräva, att de periodiska läkarundersökningarna företagas med kortare mellanrum i fråga om minderåriga, anställda i yrken, som äro ohälsosamma eller påfrestande.

E. Transport av tyngre gods.

29. För att skydda minderåriga arbetare mot överansträngning bör lyftande eller transport av tungt gods förhindras genom

a) föreskrifter om maximivikten av gods, som en minderårig arbetare får flytta eller bära, därvid hänsyn bör tagas till arbetarens ålder, kön och fysiska utveckling samt de förhållanden, under vilka arbetet utföres;

b) förbud mot användandet av barn och minderåriga arbetare i sysselsättningar, som huvudsakligen bestå i att förflytta tunga bördor; samt

c) ökad användning av mekaniska anordningar för att minska den fysiska ansträngning, som kräves vid transport av gods, samt främjandet av lämpliga metoder för transporten.

F. Löner.

30. Bestämmelser med avseende å minderårigas löner böra åsyfta att tillförsäkra dem en lön, som svarar mot det utförda arbetet, med iakttagande såvitt möjligt av principen lika lön för jämförbara arbeten. För ovana minderåriga arbetare böra särskilda lönesatser under lärotiden införas, då en avsevärd upplärningstid erfordras. Därest kollektivavtalsbundna löner icke fastställts, böra särskilda åtgärder vidtagas för att garantera:

a) att till lärlingarna utbetalas skälig ersättning för produktivt arbete, som utföres såsom ett led i utbildningen, samt att i lärlingskontrakten intagas bestämmelser angående sättet för ersättningens bestämmande under olika delar av lärlingstiden,

i enlighet med bestämmelserna i punkt 4 1) i 1939 års rekommendation angående lärlingsväsen;

b) tillämpningen av följande principer, därest lönesatserna för minderåriga arbetare, som icke äro anställda genom lärlingskontrakt, enligt sedvänja fastställas efter andra grunder än för vuxna, nämligen

- 1) ansvaret för fastställandet av lönesatserna bör åvila paritetiska lönekommitéer eller andra lämpliga organ, i vilka arbetsgivarnas och arbetarnas intressen äro representerade; och
- 2) lönesatserna böra fastställas med hänsyn till kravet på allmän utbildning, redan förvärvat erfarenhet, arbetets art och de minderåriga arbetarnas genomsnittliga prestation samt med iakttagande av att minimilönesatserna successivt höjas i förhållande till den erforderliga genomsnittstiden för förvärvande av full yrkesfärdighet utan att dock inkräkta på principen om lika lön för lika arbete. Därest ersättningen utgår enligt ackord, böra särskilda åtgärder mot överansträngning vidtagas.

G. Kost och logi.

31. För att tillförsäkra minderåriga arbetare, som på grund av yrkesutbildning eller anställning äro nödsakade att bo utom hemmet, goda levnadsförhållanden, böra åtgärder vidtagas för att:

a) tillförsäkra dem en lämplig hälso-, bostads- och näringsstandard och en moraliskt oantastlig miljö i de fall, då arbetsgivaren tillhandahåller lärlingen eller den minderåriga arbetaren kost och logi, varvid lämplig myndighet har att utöva erforderlig kontroll;

b) bereda tillfredsställande kost- och logiförhållanden åt minderåriga arbetare, som bo utom hemmet, och vilkas arbetsgivare icke tillhandahålla kost och logi, om så erfordras, genom upprättandet av ungdomshem.

H. Tillsyn.

32. För att regleringen av barns och minderårigas sysselsättning skall bli fullt effektiv, böra lämpliga metoder för tillsyn införas av bl. a. följande innebörd:

a) yrkesinspektör bör ägna särskild uppmärksamhet åt barns och minderårigas arbetsförhållanden och komplettera i lag föreskrivna åtgärder med praktisk rådgivning beträffande dessa åtgärders tillämpning; särskild utbildning bör även beredas yrkesrådgivare och arbetsförmedlingspersonal;

b) tillsynsmyndigheter böra inom i lag noggrant fastslagna gränser bemyndigas att upphäva anställning eller modifiera anställningsvillkor, som kunna vara till men för minderåriga arbetare;

c) ett intimt samarbete bör åvägbringas mellan arbetsmarknads- och yrkesinspektionsmyndigheterna, hälsovårds- och sociala myndigheter samt vederbörande företag vid övervakningen av anställningsförhållandena för minderåriga arbetare; dessa olika organ böra ock gemensamt eftersträva att bereda barn och minderåriga lämpliga arbeten;

d) samfällid övervakning genom arbetsmarknads- och sociala myndigheter av arbets- och levnadsförhållandena för sådana minderåriga, som äro anställda i hushållsarbete, antingen i privata hem eller å anstalter;

e) anordningar böra vidtagas för samarbete mellan kommunala och undervisningsmyndigheter, enskilda och offentliga sociala organ samt yrkesinspektörerna för övervakning av gatuhandel och liknande sysselsättningar; samt

f) arbetsgivarna böra anmodas att underlätta inspektörernas arbete genom att för dem hålla tillgängligt det i 1919 och 1937 års konventioner angående fastställande av minimiålder för barns användande till industriellt arbete samt i 1937 års reviderade konvention angående minimiålder för barns användande till icke-industriellt

arbete föreskrivna registret ävensom de handlingar i övrigt, som kunna vara av värde för kännedom om barns och minderårigas anställningsförhållanden.

I. Föreningsrätt.

33. Minderåriga arbetare böra från inträdet i arbetslivet äga samma rätt som vuxna att ansluta sig till den fackförening de själva önska.

VI. Administrativa organ för bestämmelsernas tillämpning.

34. Konferensen anser, att en lämpligt uppbyggd och samordnad ram för lagstiftning och administration är nödvändig för att sätta regeringarna i stånd att genomföra den socialpolitik, som är nödvändig för att tillförsäkra barn och minderåriga fullständigt skydd, samt att det för detta ändamål är erforderligt att

a) giva den förordade lagstiftningen en sådan utformning, att den täcker alla problem samt att periodiskt revidera bestämmelserna i syfte att successivt anpassa dem efter utvecklingstendenserna;

b) upprätta kompetenta organ för att administrera de föreslagna sociala planerna och utrusta dessa organ med nödiga befogenheter, tillräckliga resurser samt lämplig, yrkesutbildad personal;

c) bringa i verkställighet de olika delarna av det enhetliga nationella programmet, såsom detsamma definierats i det föregående, på ett ändamålsenligt sätt i enlighet med varje lands administrativa ordning;

d) genom lämpliga medel tillförsäkra barn och minderåriga erforderligt skydd under beaktande av att de planer, som ha avseende å varje särskilt problem, bliva kontinuerligt reviderade och förbättrade i en anda av full förståelse för barns och minderårigas behov;

e) hos allmänheten och lämpliga fria sammanslutningar, framför allt ungdoms-rörelser med sociala syften, söka vinna intresse och stöd för strävanden att uppnå ett fullständigt förverkligande av denna skyddspolitik.

VII. Samarbete på internationell grundval.

35. Konferensen, som är medveten om att barns och minderårigas problem kunna betraktas ur många olika synvinklar, samt att andra internationella organ, som äro intresserade av vissa aspekter av ifrågavarande problem, redan existera eller må komma att inrättas, uttalar såsom sin övertygelse, att ett genomfört samarbete mellan alla berörda organ är önskvärt för att säkerställa:

a) utbyte av informationer och erfarenheter, så att varje organ erhåller fullständigast möjliga överblick över barns och minderårigas behov;

b) ett samordnande av verksamheten, så att de för barns och minderårigas välfärd vidtagna sociala åtgärderna på bästa sätt främjas.